

Arrest

nr. 235 486 van 22 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (T.R.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 49-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren in de stad Barquisimeto, gelegen in de staat Lara. Uw vader is overleden, uw moeder, twee broers en een zus wonen in Barquisimeto. Een andere zus woont in Guatemala. Sinds 2006 woonde u bij uw moeder in de stad Barquisimeto. Gedurende 24 jaar werkte u als supervisor bij een suikerproducerend bedrijf.

U bent tussen 1994 en 2006 getrouwd geweest met B.. Jullie dochter T.V. woont op verschillende adressen in de stad Barquisimeto. Jullie dochter K.D. woont in Spanje. Jullie zoon T.A. (CGVS X; O.V. X) reisde met u mee naar België en diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

M.A. (CGVS X; O.V. X), de zoon van uw dochter T.V. en dus uw kleinzoon, reisde eveneens met u mee naar België en diende ook een verzoek om internationale bescherming in.

Volgens uw verklaringen werken uw zus en uw ex-partner bij het aan het Venezolaanse ministerie van Binnenlandse Zaken verbonden kadaster. Op 9 juli 2018 trokken medewerkers van de Venezolaanse inlichtingendienst SEBIN (Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional) naar de werkplaats van uw ex-vrouw. De medewerkers van SEBIN doorzochten de werkplekken en de persoonlijke bezittingen van het aanwezige personeel, op zoek naar antioverheidsgezinde aanwijzingen. Ook vertelden ze aan de kadastraal ambtenaren dat iedereen de Venezolaanse regering in woord en daad - door bijv. deelname aan pro-overheidsbetogingen - moest steunen. Uw ex zei daarop dat zij het Venezolaanse regime niet langer wilde steunen, waarna haar identiteitskaart werd afgepakt en zij door de SEBIN-leden werd bedreigd: als zij niet zou volgen, dan zouden haar familieleden hiervoor worden bestraft.

Nog volgens uw verklaringen kwamen de daaropvolgende dag twee colectivos naar het huis van uw moeder. U was op dat moment op uw werk. Uw moeder werd op een stoel gezet en het hele huis werd door de colectivos doorzocht en overhoop gehaald. De colectivos vertelden uw moeder dat haar dochter en ex-schoondochter voor het kadaster werkten en dat ze, als zij de overheid niet actief zouden steunen, zouden kunnen worden opgepakt of erger. Vervolgens vertrokken ze en schoten ze tijdens hun vertrek op de garagepoort. Wanneer u na terugkeer van uw werk van uw moeder vernam wat er gebeurd was, besloot u de volgende dag met uw zoon T.A. en uw kleinzoon M.A. te vertrekken naar Peru.

Na een reis van vijf dagen kwamen jullie op 16 juli 2018 aan in de Peruaanse hoofdstad Lima. U geeft aan dat jullie omwille van de toenemende weerstand van de Peruaanse bevolking jegens de Venezolaanse migranten mettertijd meer xenofobie ervoeren en voegt hieraan toe dat u op uw werk te maken had met xenofobe reacties en geweld van Peruaanse ingezetenen. Na drie maanden illegaal in Lima te hebben verbleven, vertrok u met uw zoon en kleinzoon - jullie beschikten als enige drie over een internationaal paspoort - naar Parijs. Vanuit Parijs reisden jullie door naar België, waar jullie op 17 oktober 2018 aankwamen. Op 19 november 2018 dienden u, uw zoon en uw kleinzoon een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te worden gedood omdat uw ex-partner als niet-overheidsgezinde voor de Venezolaanse overheid werkt. U legt uit dat u als haar ex geseind zal staan bij de Venezolaanse grensautoriteiten en dat deze uw gegevens zullen doorgeven aan colectivos, Colombiaanse guerrillagroeperingen of Hezbollah. Ook vreest u dat u het (willekeurig) slachtoffer kan worden van misdaadgroeperingen. Nog geeft u aan dat u niet over een vaderslandkaart (carnet de la patria) beschikt, dat u lijdt aan een hoge bloeddruk en geeft u aan dat u in Venezuela niet aan voldoende medicatie hiervoor zal kunnen geraken. Voorts vreest u de algemene economische situatie in Venezuela.

Betreffende uw minderjarige kleinzoon M.A. vreest u dat hij kan worden gedood door colectivos of door willekeurig geweld om het leven zal kunnen komen. Nog vreest u voor hem het gebrek aan levensmiddelen en geeft u aan dat hij in Venezuela niet naar school zal kunnen gaan of er zal kunnen studeren.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw Venezolaanse identiteitskaart (cedula), uitgegeven op 18 september 2014; uw rijbewijs, afgegeven op 14 augustus 2007; een tewerkstellingsattest van uw ex-partner, gedateerd op 24 februari 2019; een kopie van een toestemmingsakte om met uw kleinzoon te mogen reizen; vijftien foto's van het huis van uw moeder en de garage; twee anti-Venezolaanse pamfletten uit Peru; en drie vliegtuigtickets van uzelf, uw zoon en uw kleinzoon van Lima (Peru) naar Parijs (Frankrijk).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo kwam u reeds op 16 oktober 2018 aan in Frankrijk en reisde u direct door naar België, maar u verzocht niet onmiddellijk om internationale bescherming. Integendeel: u had de bedoeling om hier slechts een tijdje te blijven en besloot pas na een gesprek met uw dochter een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 6). Uiteindelijk diende u op 19 oktober 2018 – bijna een maand na uw aankomst in België – een verzoek tot internationale bescherming in. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Daarnaast ondervonden u, uw zoon en kleinzoon geen problemen bij het verkrijgen van hun paspoorten (CGVS, p. 5; CGVS T.A., p. 4) en beschikt uw dochter T.V. niet over een internationaal reispaspoort enkel omwille van de algemene situatie in Venezuela (CGVS, p. 5). Jullie kenden bij jullie legale uitreis bovendien geen problemen (CGVS, p. 5; CGVS T.A., p. 4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw familie geviséerd worden door de Venezolaanse autoriteiten in grote mate in het gedrang.

Voorts geeft u aan dat uw problemen voortvloeien uit de problemen waar uw ex-partner op haar werk mee geconfronteerd werd (CGVS, pp. 5, 10, 12-13). Tegelijkertijd vertelt u op het CGVS dat u last heeft van een hoge bloeddruk, dat medicijnen niet of nauwelijks verkrijgbaar waren en dat dit gebrek aan medicatie voor u de druppel was waarom u besloot te vertrekken uit Venezuela (CGVS, p. 9). Dat u nu weer aangeeft dat u halsoverkop vluchtte omwille van de problemen van uw ex-vrouw, dan weer aangeeft dat het gebrek aan medicijnen u ertoe dwong het land te verlaten, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan geloofwaardigheid inboet.

Bovendien kunnen uw verklaringen over het profiel van uw ex-vrouw als anti-overheidsgezinde niet overtuigen. Zo reisde uw ex-partner - de voorgehouden aanleiding van uw problemen - niet mee naar België. Sterker nog, ze is nog steeds woonachtig in Venezuela en werkt bovendien - net als uw jongste zus - nog steeds binnen dezelfde overheidsinstelling (CGVS, pp. 10-11). Wanneer u wordt gevraagd waarom uw ex-partner ondanks alle problemen en dreigementen nog steeds werkzaam is voor het Venezolaanse onroerend goedregister, legt u uit dat zij niet anders kan. U stelt dat uw ex-vrouw verplicht wordt om voor de overheid te werken en dat ze gezien haar leeftijd, 50 jaar, nergens anders aan de slag zal kunnen (CGVS, p. 15). Het houdt evenwel geen steek dat de overheid er voor zou kiezen om iemand die zich profileert als anti-overheidsgezind toch haar job te laten behouden, louter en alleen gezien haar leeftijd. Wanneer u daarom nogmaals wordt gevraagd waarom uw ex-partner nog steeds voor de overheid werkt terwijl zij de Venezolaanse regering weigert te steunen, antwoordt u dat zij in het oog wordt gehouden en dat ze een stempel heeft (CGVS, p. 15). Ook uw zoon stelt dat zijn moeder in het oog gehouden wordt (CGVS T.A., p. 9). U klaart niet uit waarom de Venezolaanse overheid een op de werkvloer dissidente medewerker toch in dienst houdt. Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud nog eens wordt gewezen op het feit dat uw ex-partner ondanks haar problemen nog steeds in Venezuela woont en werkt, geeft u aan dat er niet genoeg geld beschikbaar was, dat een paspoort kopen erg duur is en dat uw ex-echtgenote geseind staat en door de colectivos wordt gevolgd (CGVS, pp. 17-18). Dat u telkens weer een nieuwe uitleg geeft, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven komt te staan. Bovendien heeft dit als gevolg dat ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake het sterke antiregeringssentiment van uw ex-partner ernstig in het gedrang komt.

Verder heeft uw ex-partner volgens uw zoon een 'carnet de la patria' (vaderlandskaart; CGVS T.A., p. 7), waarmee ook allerhande voordelen op vlak van onder meer voeding en energie kan worden genoten, en neemt zijn moeder nog steeds deel aan (verplicht gestelde) overheidsactiviteiten (CGVS T.A., p. 9). Dit is niet aannemelijk in het licht van de verklaring dat zij dermate oppositiegezind zou zijn dat zij ten

overstaan van haar collega's en de SEBIN weigert de Venezolaanse overheid te steunen. Dit heeft als gevolg dat er wederom afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over het profiel van uw ex-vrouw als antioverheidsgezinde.

U verklaart nog dat de SEBIN op 9 juli 2018 een bezoek bracht aan de werkplaats van uw ex-vrouw en uw zus. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat zij dit deden met het doel uw familie te viseren. Ze zouden immers van alle aanwezigen de persoonlijke bezittingen doorzocht hebben (CGVS, p. 12, p. 14). Hieruit kan dus geen nood aan bescherming afgeleid worden. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw ex-vrouw in de door u geschetste situatie, ten overstaan van al haar collega's en de SEBIN, zou hebben verklaard dat ze de Venezolaanse overheid niet langer wilde steunen (CGVS, p. 14). Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate.

Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u geschetste omstandigheden van het huisbezoek door de colectivos op 11 juli 2018.

Zo geeft u aan dat de colectivos al enkele maanden voor het huisbezoek aanwezig waren in uw wijk, huiszoekingen deden en bovendien op steun konden rekenen van enkele buurtbewoners (CGVS, pp. 15-16; CGVS T.A., p. 9). Nog vertellen u en uw zoon dat uw moeder jullie na het huisbezoek vertelde dat de colectivos op zoek waren naar jullie, dat zij vroegen waar jullie waren en dat ze jullie wilden vermoorden (CGVS, p. 13). Indien de colectivos daadwerkelijk jullie wijk onder controle hadden en naarstig naar u en uw familieleden op zoek waren teneinde jullie te kunnen doden, is het niet aannemelijk dat zij slechts één keer komen op een moment dat zowat elk tot doel gemaakt familielid niet thuis is. Voor een optimaal slagen van een dodelijke aanval is het immers van cruciaal belang dat er – naast voorafgaande observatie – op zijn minst geweten is wie er op welk moment van de dag in het huis aanwezig is. Dat hier in uw geval geen sprake van is, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de directe doodsdreiging van de colectivos in het gedrang komt.

Voorts voegt uw zoon toe aan zijn relaas dat de twee colectivos het huis doorzochten en op zoek waren naar compromitterend anti-overheidsmateriaal (CGVS T.A., p. 10). Ook u maakt gewag van een zoektocht naar compromitterend materiaal (CGVS, p. 16). De twee mannen zijn evenwel met lege handen vertrokken (CGVS T.A., p. 10). Dat de colectivos geen enkel anti-overheidsmateriaal in uw moeders woning aantreffen, zet bovendien de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw familieleden gezocht worden wegens antioverheidssentiment op losse schroeven.

Bovendien stelt u dat de colectivos tijdens hun vlucht op de garagepoort schoten als waarschuwing (CGVS, p.8; CGVS T.A., p. 8). U legt in dit verband foto's neer van het doorzochte huis en van de garagepoort in kwestie. Er kan uit de foto's van zowel het overhoop gehaalde huis als van de garagepoort echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de omstandigheden waardoor uw moeders woning overhoop werd gehaald, noch tot de omstandigheden waarin de garagepoort werd beschadigd. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet.

Voorts was volgens uw verklaringen dit huisbezoek de directe aanleiding voor u om met uw zoon en kleinzoon te vertrekken uit Venezuela. Bovendien is dit huisbezoek ook de reden dat uw dochter T.V., de moeder van M.A., in Venezuela geen vaste woon- of verblijfplaats heeft (CGVS, p. 13). Na het huisbezoek op 10 juli 2017 heeft uw familie evenwel niets meer van de colectivos vernomen (CGVS, p. 7, CGVS T.A., p. 5). Daarbij woont uw moeder nog altijd op hetzelfde adres (CGVS, p. 8; CGVS T.A., p. 5). Dat uw moeder sinds het eenmalige huisbezoek niets meer van de colectivos heeft vernomen en nog immer op hetzelfde adres verblijft, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw (klein)zoon bij terugkeer naar Venezuela direct het dodelijk slachtoffer zullen worden van diezelfde colectivos (CGVS, p. 18) opnieuw ernstig op de helling.

Ondanks dat er na het huisbezoek zich geen incidenten meer hebben voorgedaan, verklaart uw zoon dat de colectivos nog steeds rondrijden in de wijk van uw ouderlijk huis en dat zij het huis volgens zijn oma (uw moeder) in de gaten houden (CGVS T.A., p. 5). Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat de colectivos al enkele maanden voor de gebeurtenissen van juli 2018 aanwezig en op allerhande gebieden actief waren in uw wijk (CGVS, p. 15; CGVS T.A., p. 9) en dat zij ook bij andere wijkgenoten huiszoekingen deden (CGVS, pp. 15-16).

U noch uw zoon hadden overigens contact of problemen met de colectivos (CGVS, p. 15; CGVS T.A., p. 9). Noch in uw verklaringen, noch in die van uw zoon is er een concrete indicatie waaruit blijkt dat de colectivos zich in uw wijk bevonden met het doel uw familie in de gaten te houden. Bijgevolg volstaat

de verwijzing naar de aanwezigheid van de colectivos in uw wijk in de stad Barquisimeto niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

U en uw zoon verklaren nog dat jullie niet beschikten over een carnet de la patria. Ook geven jullie aan dat jullie niet van plan zijn om zo een document aan te vragen (CGVS, p. 12; CGVS T.A., p. 7). U geeft aan dat de carnet mogelijkheden bood inzake toegang tot bijvoorbeeld voeding, maar merkt op dat er ook mogelijkheden waren om aan voedsel te geraken buiten de carnet de la patria om (CGVS, pp. 12). Dat u geen carnet de la patria zou hebben, en er geen zou willen aanvragen in de toekomst, is een bewering die bovendien niet strookt met het door u beiden geschetste profiel. Zo was u noch uw zoon nooit lid van een politieke partij, nam u nooit deel aan betogingen of manifestaties en zijn er evenmin familieleden politiek actief (CGVS, pp. 10-11; CGVS T.A., pp. 6-7). Dat u omwille van idealistische voorkeuren bij een eventuele terugkeer naar Venezuela geen carnet de la patria zou willen verwerven, is in deze een al te voorbarige uitspraak. Hoe het ook zij, het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen carnet de la patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/ gesubsidieerde programma's, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra beoordeling 15b).

Voorts stellen u en uw zoon dat jullie - u, uw zoon en uw kleinzoon - bij een eventuele terugkeer naar Venezuela worden gezien als vijand van de regering, dat jullie geseind staan en dat jullie door de Venezolaanse autoriteiten, de colectivos, de Colombiaanse guerrillabewegingen of door Hezbollah zullen worden opgespoord en gedood omdat jullie als familie ervan worden verdacht dat jullie niet trouw zijn aan het Venezolaanse regime (CGVS, pp. 5, 10, 12-13, 18; CGVS T.A., p. 10). Dat u voor het leven van uzelf en uw (klein)kind(eren) moet vrezen bij terugkeer naar Venezuela omwille van de problemen van uw ex-vrouw werd hierboven al als ongeloofwaardig beschouwd (cf. supra). Bovendien was u nooit aanwezig bij manifestaties of activiteiten van de oppositie (cf. supra). Voorts reisden u, uw zoon en uw kleinzoon probleemloos van Venezuela naar Peru (CGVS, p. 5). U concretiseert verder niet waarom nu precies de Venezolaanse autoriteiten u als vijandelijk zouden beschouwen. U hebt immers nooit problemen gehad met de Venezolaanse overheid (CGVS, pp. 5, 9-10; CGVS T.A., pp. 6-7). U maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat u omwille van uw reis naar het buitenland bij terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw familie - u, uw zoon en uw kleinzoon - bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zal worden gezien als regeringsvijand, is het evenmin aannemelijk dat de Venezolaanse grensautoriteiten de gegevens van u, uw zoon en uw kleinzoon zouden doorspelen aan de colectivos, de Colombiaanse guerrillabewegingen of door Hezbollah teneinde u op te sporen en te doden.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Voorts wijst u op de algemene sociale situatie (CGVS, pp. 9-10, 13). U concretiseert uw vrees door te stellen dat medicatie niet voldoende beschikbaar is in Venezuela en dat er mensen sterven door een medicijntekort (CGVS pp. 9-10). Nog voegt u hier aan toe dat u zelf lijdt aan een hoge bloeddruk en dat u evenmin aan voldoende medicijnen kon geraken (CGVS, pp. 9-10). Uw zoon merkt op dat hij in Venezuela stress zal ervaren door de algemene situatie en dat er gebrekkige medische voorzieningen zijn die zijn mogelijke stress niet zouden kunnen behandelen (CGVS, pp. 10-11). U en de voogd van M.A. merken daarnaast op dat M.A. in België een operatie aan zijn testikel(s) onderging (CGVS, p. 10; CGVS M.A., p. 3). Nergens in uw, uw zoons of uw kleinzoons administratief dossier blijkt evenwel dat jullie omwille van een medische aandoening gebonden zijn aan medicijnen (Vragenlijst bijzondere procedurele noden Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 8.742.937; Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ 8.742.940 en CGVS T.A., p. 11; en CGVS M.A., p. 3). Wat het medicijntekort betreft moet bovendien worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van eventuele toekomstige medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft jullie aangehaalde problemen met betrekking tot gebrekkige toegang tot voedsel (cf. *infra*) en openbaar vervoer (CGVS, p. 13; CGVS T.A., p. 8) en jullie vrees dat uw zoon en in het bijzonder uw kleinzoon het slachtoffer zullen worden van gebrekkig onderwijs (CGVS, p. 14; CGVS T.A., p. 5; CGVS M.A., p. 3) kan worden opgemerkt dat deze elementen geen verband houden met één van de criteria van de conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Daarnaast moet worden gesteld dat een algemene verwijzing naar de sociaaleconomische situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat er voor u, uw zoon of uw kleinzoon in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, hetgeen u heeft nagelaten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. X). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen

waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela gedurende 24 jaar werkte als supervisor in een suikerverwerkingsbedrijf (CGVS, p. 8), dat u voldoende geld verdiende en dat u behoorde tot de (hogere) middenklasse (CGVS, p. 13). Voorts woonde u na de scheiding in bij uw moeder in haar eigen woonst (CGVS, p. 8). Nog ontvangt uw moeder pensioengeld (CGVS, p. 11). Al met al leidde u naar eigen zeggen een redelijk goed leven in Venezuela en blijkt uit uw verklaringen dat jullie met de familiale inkomsten tot aan de economische crisis eenvoudig konden rondkomen (CGVS, pp. 9-10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, uw zoon of uw kleinzoon, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging

van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

U, uw zoon en de voogd van uw kleinzoon riepen in dit verband de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela in en verwezen hierbij - zonder verwijzing naar enige concrete indicatie of gebeurtenis - naar het risico om bij terugkeer het slachtoffer te worden van criminaliteit en onveiligheid (CGVS, pp. 3, 13; CGVS T.A., p. 10; CGVS M.A., p. 3). Deze algemene opmerking volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De veiligheidssituatie in uw regio noopt evenmin tot de toekenning van internationale bescherming, zo blijkt hieronder.

Wel gaf uw zoon aan dat hij in het verleden eenmalig het slachtoffer was van een willekeurige gewapende overval wanneer hij met zijn vrienden van school kwam (CGVS T.A., p. 4). Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hij niet als persoon geïdendeerd werd, en evenmin dat hij nog problemen kende als gevolg van deze gebeurtenis (CGVS T.A., pp. 4-5). Bijgevolg moet besloten worden dat dit incident slechts een trieste illustratie is van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, die evenwel niet noopt tot de toekenning van internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdendeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De xenofobe of racistische reacties die u in Peru ervaarde (CGVS, pp. 3-4; CGVS T.A., pp. 3, 11; CGVS M.A., p. 4) zijn – hoe verwerpelijk ook - niet relevant bij deze beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

Gezien u over de Venezolaanse nationaliteit beschikt moet de beoordeling immers ten opzichte van Venezuela gebeuren. Daarnaast zijn xenofobe of racistische reacties onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De twee anti-Venezolaanse pamfletten uit Peru hebben geen betrekking op uw situatie, noch op die van uw zoon of kleinzoon, en kunnen dus geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

De door u voorgelegde identiteitskaart en het rijbewijs alsook T.A.'s identiteitsbewijs en M.A.'s geboortakte leveren hoogstens een indicatie op van jullie identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het tewerkstellingsattest van uw ex-vrouw wijst enkel op haar - nog immer huidige - baan bij de Venezolaanse overheid. Ook dit staat niet ter discussie. De reistoestemming in verband met uw kleinzoon M.A. en de drie vliegtickets staven enkel de reisroute van uzelf, uw zoon en uw kleinzoon. Er kan uit deze documenten echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoeker (T.A.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 19-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren in de stad Barquisimeto, gelegen in de staat Lara. U rondde uw middelbare school af en was aspirant-eerstejaarsstudent sociale communicatie aan de Universidad Fermín Toro (UFT) te Cabudare, staat Lara. Ook werkte u zo'n drie maanden in het zwart in een witgoedwinkel.

Uw moeder B. woont in de stad Cabudare. Uw paternale grootmoeder woont in de stad Barquisimeto. Uw zus T.V. woont op verschillende adressen in de stad Barquisimeto. Uw zus K.D. woont in Spanje. Uw vader T.R. (CGVS X; O.V. X) reisde met u mee naar België en diende ook een verzoek om internationale bescherming in. M.A. (CGVS X; O.V. X), de zoon van uw zus T.V. en dus uw neef, reisde eveneens met u mee naar België en diende ook een verzoek om internationale bescherming in.

Volgens uw verklaringen werken uw paternale tante en uw moeder bij het aan het Venezolaanse ministerie van Binnenlandse Zaken verbonden kadaster. Op 9 juli 2018 trokken medewerkers van de Venezolaanse inlichtingendienst SEBIN (Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional) naar de werkplaats van uw moeder. De medewerkers van SEBIN doorzochten de werkplekken op zoek naar anti-overheidsgezinde aanwijzingen en vertelden aan de kadastraal ambtenaren dat iedereen de Venezolaanse regering in woord en daad - door bijv. deelname aan pro-overheidsbetogingen - moest steunen. Uw moeder zei dat zij de regering niet meer wilde steunen, waarop de medewerkers van SEBIN haar paspoort innamen en uw moeder bedreigden: als zij niet zou volgen, dan zouden haar familieleden hiervoor worden bestraft.

Nog volgens uw verklaringen kwamen de daaropvolgende dag twee colectivos naar het huis van uw paternale grootmoeder. U was op dat moment op uw werk. De colectivos doorzochten het hele huis naar antioverheidsgezinde zaken die tegen uw familie gebruikt konden worden. De colectivos namen niets mee, maar bedreigden bij hun vertrek wel uw grootmoeder: ze gingen haar familie - waaronder u en uw vader - doden. Tijdens hun vertrek schoten ze op de garagepoort. Uw vader besloot om de daaropvolgende dag met u, uw zus T.V. en haar zoon (uw neef) M.A. te vertrekken naar Peru.

Na een reis van vijf dagen kwamen jullie op 16 juli 2018 aan in de Peruaanse hoofdstad Lima. U geeft aan dat jullie omwille van de toenemende weerstand van de Peruaanse bevolking jegens de Venezolaanse migranten mettertijd meer xenofobie ervoeren en voegt hieraan toe dat u op uw werk te maken had met xenofobe reacties en uitingen van Peruaanse ingezetenen. Na drie maanden illegaal in Lima te hebben verbleven, vertrok u met uw vader en neef - jullie beschikten alle drie als enigen over

een internationaal paspoort - naar Parijs. Vanuit Parijs reisden jullie door naar België, waar jullie op 17 oktober 2018 aankwamen. Op 19 november 2018 dienden u, uw vader en uw neef een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te worden gedood door colectivos of criminelen omdat uw moeder als nietoverheidsgezinde voor de Venezolaanse overheid werkt. Ook vreest u om het leven te komen door de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. U geeft hierbij aan dat u op een dag met enkele vrienden van school kwam wanneer jullie werden overvallen door twee gewapende mannen. U besloot het op een lopen te zetten en er werd een schot afgelost, maar u werd niet geraakt. U deed geen aangifte van deze gebeurtenis. Nog geeft u aan dat u in Venezuela stress zal ondervinden omwille van de algemene onrust en verwijst u naar de gebrekkige medische voorzieningen. Tot slot geeft uw vader aan dat jullie niet over een vaderslandskaart (carnet de la patria) beschikken.

Betreffende uw minderjarige neef M.A. vreest u dat hij kan worden gedood door colectivos omwille van uw moeders problemen. Nog stelt u dat hij er niet in vrede zal kunnen opgroeien.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw Venezolaanse identiteitskaart (cedula), uitgegeven op 15 april 2010; een tewerkstellingsattest van uw moeder, gedateerd op 24 februari 2019; vijftien foto's van het huis van uw moeder en de garage; en twee anti-Venezolaanse pamfletten uit Peru.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier/uit uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw vader en neef aanhalen in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming.

Uw vaders beslissing – waar ook uw neefs beslissing naar verwijst – luidt als volgt:

"Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo kwam u reeds op 16 oktober 2018 aan in Frankrijk en reisde u direct door naar België, maar u verzocht niet onmiddellijk om internationale bescherming. Integendeel: u had de bedoeling om hier slechts een tijdje te blijven en besloot pas na een gesprek met uw dochter een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 6). Uiteindelijk diende u op 19 oktober 2018 – bijna een maand na uw aankomst in België – een verzoek tot internationale bescherming in. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Daarnaast ondervonden u, uw zoon en kleinzoon geen problemen bij het verkrijgen van hun paspoorten (CGVS, p. 5; CGVS T.A., p. 4) en beschikt uw dochter T.V. niet over een internationaal reispaspoort enkel omwille van de algemene situatie in Venezuela (CGVS, p. 5).

Jullie kenden bij jullie legale uitreis bovendien geen problemen (CGVS, p. 5; CGVS T.A., p. 4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw familie geviséerd worden door de Venezolaanse autoriteiten in grote mate in het gedrang.

Voorts geeft u aan dat uw problemen voortvloeien uit de problemen waar uw ex-partner op haar werk mee geconfronteerd werd (CGVS, pp. 5, 10, 12-13). Tegelijkertijd vertelt u op het CGVS dat u last heeft van een hoge bloeddruk, dat medicijnen niet of nauwelijks verkrijgbaar waren en dat dit gebrek aan medicatie voor u de druppel was waarom u besloot te vertrekken uit Venezuela (CGVS, p. 9). Dat u nu weer aangeeft dat u halsoverkop vluchtte omwille van de problemen van uw ex-vrouw, dan weer aangeeft dat het gebrek aan medicijnen u ertoe dwong het land te verlaten, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan geloofwaardigheid inboet.

Bovendien kunnen uw verklaringen over het profiel van uw ex-vrouw als anti-overheidsgezinde niet overtuigen. Zo reisde uw ex-partner - de voorgehouden aanleiding van uw problemen - niet mee naar België. Sterker nog, ze is nog steeds woonachtig in Venezuela en werkt bovendien - net als uw jongste zus - nog steeds binnen dezelfde overheidsinstelling (CGVS, pp. 10-11). Wanneer u wordt gevraagd waarom uw ex-partner ondanks alle problemen en dreigementen nog steeds werkzaam is voor het Venezolaanse onroerend goedregister, legt u uit dat zij niet anders kan. U stelt dat uw ex-vrouw verplicht wordt om voor de overheid te werken en dat ze gezien haar leeftijd, 50 jaar, nergens anders aan de slag zal kunnen (CGVS, p. 15). Het houdt evenwel geen steek dat de overheid er voor zou kiezen om iemand die zich profileert als anti-overheidsgezin toch haar job te laten behouden, louter en alleen gezien haar leeftijd. Wanneer u daarom nogmaals wordt gevraagd waarom uw ex-partner nog steeds voor de overheid werkt terwijl zij de Venezolaanse regering weigert te steunen, antwoordt u dat zij in het oog wordt gehouden en dat ze een stempel heeft (CGVS, p. 15). Ook uw zoon stelt dat zijn moeder in het oog gehouden wordt (CGVS T.A., p. 9). U klaart niet uit waarom de Venezolaanse overheid een op de werkvloer dissidente medewerker toch in dienst houdt. Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud nog eens wordt gewezen op het feit dat uw ex-partner ondanks haar problemen nog steeds in Venezuela woont en werkt, geeft u aan dat er niet genoeg geld beschikbaar was, dat een paspoort kopen erg duur is en dat uw ex-echtgenote geseind staat en door de colectivos wordt gevolgd (CGVS, pp. 17-18). Dat u telkens weer een nieuwe uitleg geeft, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven komt te staan. Bovendien heeft dit als gevolg dat ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake het sterke antiregeringssentiment van uw ex-partner ernstig in het gedrang komt.

Verder heeft uw ex-partner volgens uw zoon een 'carnet de la patria' (vaderlandskaart; CGVS T.A., p. 7), waarmee ook allerhande voordelen op vlak van onder meer voeding en energie kan worden genoten, en neemt zijn moeder nog steeds deel aan (verplicht gestelde) overheidsactiviteiten (CGVS T.A., p. 9). Dit is niet aannemelijk in het licht van de verklaring dat zij dermate oppositiegezin zou zijn dat zij ten overstaan van haar collega's en de SEBIN weigert de Venezolaanse overheid te steunen. Dit heeft als gevolg dat er wederom afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over het profiel van uw ex-vrouw als antioverheidsgezinde.

U verklaart nog dat de SEBIN op 9 juli 2018 een bezoek bracht aan de werkplaats van uw ex-vrouw en uw zus. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat zij dit deden met het doel uw familie te viseren. Ze zouden immers van alle aanwezigen de persoonlijke bezittingen doorzocht hebben (CGVS, p. 12, p. 14). Hieruit kan dus geen nood aan bescherming afgeleid worden. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw ex-vrouw in de door u geschetste situatie, ten overstaan van al haar collega's en de SEBIN, zou hebben verklaard dat ze de Venezolaanse overheid niet langer wilde steunen (CGVS, p. 14). Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate.

Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u geschetste omstandigheden van het huisbezoek door de colectivos op 11 juli 2018.

Zo geeft u aan dat de colectivos al enkele maanden voor het huisbezoek aanwezig waren in uw wijk, huiszoekingen deden en bovendien op steun konden rekenen van enkele buurtbewoners (CGVS, pp. 15-16; CGVS T.A., p. 9). Nog vertellen u en uw zoon dat uw moeder jullie na het huisbezoek vertelde dat de colectivos op zoek waren naar jullie, dat zij vroegen waar jullie waren en dat ze jullie wilden vermoorden (CGVS, p. 13). Indien de colectivos daadwerkelijk jullie wijk onder controle hadden en naarstig naar u en uw familieleden op zoek waren teneinde jullie te kunnen doden, is het niet aannemelijk dat zij slechts één keer komen op een moment dat zowat elk tot doel gemaakt familielid niet thuis is.

Voor een optimaal slagen van een dodelijke aanval is het immers van cruciaal belang dat er – naast voorafgaande observatie – op zijn minst geweten is wie er op welk moment van de dag in het huis aanwezig is. Dat hier in uw geval geen sprake van is, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de directe doodsdreiging van de colectivos in het gedrang komt.

Voorts voegt uw zoon toe aan zijn relaas dat de twee colectivos het huis doorzochten en op zoek waren naar compromitterend anti-overheidsmateriaal (CGVS T.A., p. 10). Ook u maakt gewag van een zoektocht naar compromitterend materiaal (CGVS, p. 16). De twee mannen zijn evenwel met lege handen vertrokken (CGVS T.A., p. 10). Dat de colectivos geen enkel anti-overheidsmateriaal in uw moeders woning aantreffen, zet bovendien de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw familieleden gezocht worden wegens antioverheidssentiment op losse schroeven.

Bovendien stelt u dat de colectivos tijdens hun vlucht op de garagepoort schoten als waarschuwing (CGVS, p.8; CGVS T.A., p. 8). U legt in dit verband foto's neer van het doorzochte huis en van de garagepoort in kwestie. Er kan uit de foto's van zowel het overhoop gehaalde huis als van de garagepoort echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de omstandigheden waardoor uw moeders woning overhoop werd gehaald, noch tot de omstandigheden waarin de garagepoort werd beschadigd. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet.

Voorts was volgens uw verklaringen dit huisbezoek de directe aanleiding voor u om met uw zoon en kleinzoon te vertrekken uit Venezuela. Bovendien is dit huisbezoek ook de reden dat uw dochter T.V., de moeder van M.A., in Venezuela geen vaste woon- of verblijfplaats heeft (CGVS, p. 13). Na het huisbezoek op 10 juli 2017 heeft uw familie evenwel niets meer van de colectivos vernomen (CGVS, p. 7, CGVS T.A., p. 5). Daarbij woont uw moeder nog altijd op hetzelfde adres (CGVS, p. 8; CGVS T.A., p. 5). Dat uw moeder sinds het eenmalige huisbezoek niets meer van de colectivos heeft vernomen en nog immer op hetzelfde adres verblijft, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw (klein)zoon bij terugkeer naar Venezuela direct het dodelijk slachtoffer zullen worden van diezelfde colectivos (CGVS, p. 18) opnieuw ernstig op de helling.

Ondanks dat er na het huisbezoek zich geen incidenten meer hebben voorgedaan, verklaart uw zoon dat de colectivos nog steeds rondrijden in de wijk van uw ouderlijk huis en dat zij het huis volgens zijn oma (uw moeder) in de gaten houden (CGVS T.A., p. 5). Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat de colectivos al enkele maanden voor de gebeurtenissen van juli 2018 aanwezig en op allerlei gebieden actief waren in uw wijk (CGVS, p. 15; CGVS T.A., p. 9) en dat zij ook bij andere wijkgenoten huiszoekingen deden (CGVS, pp. 15-16). U noch uw zoon hadden overigens contact of problemen met de colectivos (CGVS, p. 15; CGVS T.A., p. 9). Noch in uw verklaringen, noch in die van uw zoon is er een concrete indicatie waaruit blijkt dat de colectivos zich in uw wijk bevonden met het doel uw familie in de gaten te houden. Bijgevolg volstaat de verwijzing naar de aanwezigheid van de colectivos in uw wijk in de stad Barquisimeto niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

U en uw zoon verklaren nog dat jullie niet beschikten over een carnet de la patria. Ook geven jullie aan dat jullie niet van plan zijn om zo een document aan te vragen (CGVS, p. 12; CGVS T.A., p. 7). U geeft aan dat de carnet mogelijkheden bood inzake toegang tot bijvoorbeeld voeding, maar merkt op dat er ook mogelijkheden waren om aan voedsel te geraken buiten de carnet de la patria om (CGVS, pp. 12). Dat u geen carnet de la patria zou hebben, en er geen zou willen aanvragen in de toekomst, is een bewering die bovendien niet strookt met het door u beiden geschetste profiel. Zo was u noch uw zoon nooit lid van een politieke partij, nam u nooit deel aan betogingen of manifestaties en zijn er evenmin familieleden politiek actief (CGVS, pp. 10-11; CGVS T.A., pp. 6-7). Dat u omwille van idealistische voorkeuren bij een eventuele terugkeer naar Venezuela geen carnet de la patria zou willen verwerven, is in deze een al te voorbarige uitspraak. Hoe het ook zij, het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen carnet de la patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/ gesubsidieerde programma's, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra beoordeling 15b).

Voorts stellen u en uw zoon dat jullie - u, uw zoon en uw kleinzoon - bij een eventuele terugkeer naar Venezuela worden gezien als vijand van de regering, dat jullie geseind staan en dat jullie door de Venezolaanse autoriteiten, de colectivos, de Colombiaanse guerrillabewegingen of door Hezbollah zullen worden opgespoord en gedood omdat jullie als familie ervan worden verdacht dat jullie niet trouw zijn aan het Venezolaanse regime (CGVS, pp. 5, 10, 12-13, 18; CGVS T.A., p. 10).

Dat u voor het leven van uzelf en uw (klein)kind(eren) moet vrezen bij terugkeer naar Venezuela omwille van de problemen van uw ex-vrouw werd hierboven al als ongeloofwaardig beschouwd (cf. supra). Bovendien was u nooit aanwezig bij manifestaties of activiteiten van de oppositie (cf. supra). Voorts reisden u, uw zoon en uw kleinzoon probleemloos van Venezuela naar Peru (CGVS, p. 5).

U concretiseert verder niet waarom nu precies de Venezolaanse autoriteiten u als vijandelijk zouden beschouwen. U hebt immers nooit problemen gehad met de Venezolaanse overheid (CGVS, pp. 5, 9-10; CGVS T.A., pp. 6-7). U maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat u omwille van uw reis naar het buitenland bij terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw familie - u, uw zoon en uw kleinzoon - bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zal worden gezien als regeringsvijand, is het evenmin aannemelijk dat de Venezolaanse grensautoriteiten de gegevens van u, uw zoon en uw kleinzoon zouden doorspelen aan de colectivos, de Colombiaanse guerrillabewegingen of door Hezbollah teneinde u op te sporen en te doden.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Voorts wijst u op de algemene sociale situatie (CGVS, pp. 9-10, 13). U concretiseert uw vrees door te stellen dat medicatie niet voldoende beschikbaar is in Venezuela en dat er mensen sterven door een medicijntekort (CGVS pp. 9-10). Nog voegt u hier aan toe dat u zelf lijdt aan een hoge bloeddruk en dat u evenmin aan voldoende medicijnen kon geraken (CGVS, pp. 9-10). Uw zoon merkt op dat hij in Venezuela stress zal ervaren door de algemene situatie en dat er gebrekkige medische voorzieningen zijn die zijn mogelijke stress niet zouden kunnen behandelen (CGVS, pp. 10-11). U en de voogd van M.A. merken daarnaast op dat M. in België een operatie aan zijn testikel(s) onderging (CGVS, p. 10; CGVS M.A., p. 3). Nergens in uw, uw zoons of uw kleinzoons administratief dossier blijkt evenwel dat jullie omwille van een medische aandoening gebonden zijn aan medicijnen (Vragenlijst bijzondere procedurele noden Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 8.742.937; Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ 8.742.940 en CGVS T.A., p. 11; en CGVS M.A., p. 3). Wat het medicijntekort betreft moet bovendien worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van eventuele toekomstige medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft jullie aangehaalde problemen met betrekking tot gebrekkige toegang tot voedsel (cf. infra) en openbaar vervoer (CGVS, p. 13; CGVS T.A., p. 8) en jullie vrees dat uw zoon en in het bijzonder uw kleinzoon het slachtoffer zullen worden van gebrekkig onderwijs (CGVS, p. 14; CGVS T.A., p. 5; CGVS M.A., p. 3) kan worden opgemerkt dat deze elementen geen verband houden met één van de criteria van de conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Daarnaast moet worden gesteld dat een algemene verwijzing naar de sociaaleconomische situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat er voor u, uw zoon of uw kleinzoon in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, hetgeen u heeft nagelaten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. X). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

*Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v.*

Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela gedurende 24 jaar werkte als supervisor in een suikerverwerkingsbedrijf (CGVS, p. 8), dat u voldoende geld verdiende en dat u behoorde tot de (hogere) middenklasse (CGVS, p. 13). Voorts woonde u na de scheiding in bij uw moeder in haar eigen woonst (CGVS, p. 8). Nog ontvangt uw moeder pensioengeld (CGVS, p. 11). Al met al leidde u naar eigen zeggen een redelijk goed leven in Venezuela en blijkt uit uw verklaringen dat jullie met de familiale inkomsten tot aan de economische crisis eenvoudig konden rondkomen (CGVS, pp. 9-10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, uw zoon of uw kleinzoon, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

U, uw zoon en de voogd van uw kleinzoon riepen in dit verband de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela in en verwezen hierbij - zonder verwijzing naar enige concrete indicatie of gebeurtenis - naar het risico om bij terugkeer het slachtoffer te worden van criminaliteit en onveiligheid (CGVS, pp. 3, 13; CGVS T.A., p. 10; CGVS M.A., p. 3). Deze algemene opmerking volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De veiligheidssituatie in uw regio noopt evenmin tot de toekenning van internationale bescherming, zo blijkt hieronder.

Wel gaf uw zoon aan dat hij in het verleden eenmalig het slachtoffer was van een willekeurige gewapende overval wanneer hij met zijn vrienden van school kwam (CGVS T.A., p. 4). Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hij niet als persoon geïdendeerd werd, en evenmin dat hij nog problemen kende als gevolg van deze gebeurtenis (CGVS T.A., pp. 4-5). Bijgevolg moet besloten worden dat dit incident slechts een trieste illustratie is van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, die evenwel niet noopt tot de toekenning van internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_2*

0190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De xenofobe of racistische reacties die u in Peru ervaarde (CGVS, pp. 3-4; CGVS T.A., pp. 3, 11; CGVS M.A., p. 4) zijn – hoe verwerpelijk ook - niet relevant bij deze beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Gezien u over de Venezolaanse nationaliteit beschikt moet de beoordeling immers ten opzichte van Venezuela gebeuren. Daarnaast zijn xenofobe of racistische reacties onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De twee anti-Venezolaanse pamfletten uit Peru hebben geen betrekking op uw situatie, noch op die van uw zoon of kleinzoon, en kunnen dus geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

De door u voorgelegde identiteitskaart en het rijbewijs alsook T.A.'s identiteitsbewijs en M.A.'s geboortekte leveren hoogstens een indicatie op van jullie identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het tewerkstellingsattest van uw ex-vrouw wijst enkel op haar - nog immer huidige - baan bij de Venezolaanse overheid. Ook dit staat niet ter discussie. De reistoestemming in verband met uw kleinzoon M.A. en de drie vliegtickets staven enkel de reisroute van uzelf, uw zoon en uw kleinzoon. Er kan uit deze documenten echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd".

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake derde verzoeker (M.A.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een driejarige Venezolaans staatsburger, geboren in de stad Barquisimeto, gelegen in de staat Lara. Uw moeder T.V. verblijft op verschillende adressen in Barquisimeto. Uw vader R.M. is uit beeld en

verblijft in de Peruaanse hoofdstad Lima. Uw grootvader T.R. (CGVS X; O.V. X) en uw maternale oom T.A. (CGVS X; O.V. X) verblijven met u in België.

Volgens uw grootvaders en ooms verklaringen werken uw paternale groottante en uw grootmoeder bij het aan het Venezolaanse ministerie van Binnenlandse Zaken verbonden kadaster. Op 9 juli 2018 trokken medewerkers van de Venezolaanse inlichtingendienst SEBIN (Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional) naar de werkplaats van uw grootmoeder, doorzochten de werkplekken op zoek naar anti-overheidsgezinde aanwijzingen en vertelden aan de kadastraal ambtenaren dat iedereen de Venezolaanse regering de Venezolaanse regering in woord en daad - door bijv. deelname aan pro-overheidsbetogingen - moest steunen. Uw grootmoeder zei vervolgens dat zij weigerde om de regering te steunen, waarop de medewerkers van SEBIN haar paspoort innamen en ermee dreigden haar familie iets aan te doen als zij niet zou gehoorzamen. De daaropvolgende dag kwamen twee colectivos naar het huis van uw paternale overgrootmoeder. Zij doorzochten het huis, namen niets mee en zeiden bij hun vertrek tegen uw overgrootmoeder dat ze haar familie - waaronder uw grootvader en oom - zullen doden. Ook schoten ze tijdens hun vertrek op de garagepoort. Uw grootvader besloot om de daaropvolgende dag met u, uw moeder T.V. en uw oom te vertrekken naar Peru.

Na een reis van vijf dagen kwamen jullie op 16 juli 2018 aan in de Peruaanse hoofdstad Lima. Uw grootvader en oom getuigen dat zij in Peru te maken hadden met xenofobe reacties, uitingen en geweld van Peruaanse ingezetenen. Na drie maanden illegaal in Lima te hebben verbleven, vertrok u met uw grootvader en oom - jullie beschikten alle drie als enigen over een internationaal paspoort - naar Parijs. Vanuit Parijs reisden jullie door naar België, waar jullie op 17 oktober 2018 aankwamen. Op 19 november 2018 dienden u, uw grootvader en uw oom een verzoek om internationale bescherming in.

Uw voogd vreest dat u bij terugkeer naar Venezuela kan worden gedood omwille van de problemen van uw grootmoeder. Ook wijst zij op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. Nog vermeldt ze de gebrekkige onderwijskansen. Voorts wijst ze op het gebrek aan medische verzorging en meldt ze dat u in België een operatie aan uw testikels onderging. Tot slot merkt uw voogd op dat u nog erg jong bent en dat het voor uw ontwikkeling veiliger, beter en gezonder is in België dan in Venezuela.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest uw grootvader voor u dat u kan worden gedood door colectivos omwille van uw grootmoeders problemen, of dat u door willekeurig geweld om het leven zal kunnen komen. Nog geeft hij aan dat jullie niet over een vaderslandskaart (carnet de la patria) beschikken. Voorts vreest hij voor u het gebrek aan levensmiddelen en geeft hij aan dat u in Venezuela niet naar school zal kunnen gaan of er zal kunnen studeren. Uw oom vermeldt ook zijn vrees dat u kan worden gedood door colectivos omwille van uw grootmoeders problemen. Nog stelt hij dat u er niet in vrede zal kunnen opgroeien.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, gedateerd op 20 december 2013; een kopie van een toestemmingsakte om met uw grootvader te mogen reizen; een tewerkstellingsattest van uw grootmoeder, gedateerd op 24 februari 2019; vijftien foto's van het huis van uw overgrootmoeder en de garage; en twee anti-Venezolaanse pamfletten uit Peru.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In casu blijkt immers dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud slechts drie jaar en twee maanden oud was, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van uw verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met uw voogd, mevrouw P.L.. Ook werden uw grootvader T.R. en uw maternale oom T.A. in hun eigen persoonlijk onderhoud naar uw motieven gevraagd. Zij verkeerden aldus in de mogelijkheid om de nodige elementen ter ondersteuning van uw verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Uw raadsman was eveneens telkens aanwezig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier/uit uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw grootvader en oom aanhalen in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming.

Uw grootvaders beslissing – waar ook uw ooms beslissing naar verwijst – luidt als volgt:

"Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo kwam u reeds op 16 oktober 2018 aan in Frankrijk en reisde u direct door naar België, maar u verzocht niet onmiddellijk om internationale bescherming. Integendeel: u had de bedoeling om hier slechts een tijdje te blijven en besloot pas na een gesprek met uw dochter een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 6). Uiteindelijk diende u op 19 oktober 2018 – bijna een maand na uw aankomst in België – een verzoek tot internationale bescherming in. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Daarnaast ondervonden u, uw zoon en kleinzoon geen problemen bij het verkrijgen van hun paspoorten (CGVS, p. 5; CGVS T.A., p. 4) en beschikt uw dochter T.V. niet over een internationaal reispaspoort enkel omwille van de algemene situatie in Venezuela (CGVS, p. 5). Jullie kenden bij jullie legale uitreis bovendien geen problemen (CGVS, p. 5; CGVS T.A., p. 4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw familie geviséerd worden door de Venezolaanse autoriteiten in grote mate in het gedrang.

Voorts geeft u aan dat uw problemen voortvloeien uit de problemen waar uw ex-partner op haar werk mee geconfronteerd werd (CGVS, pp. 5, 10, 12-13). Tegelijkertijd vertelt u op het CGVS dat u last heeft van een hoge bloeddruk, dat medicijnen niet of nauwelijks verkrijgbaar waren en dat dit gebrek aan medicatie voor u de druppel was waarom u besloot te vertrekken uit Venezuela (CGVS, p. 9). Dat u nu weer aangeeft dat u halsoverkop vluchtte omwille van de problemen van uw ex-vrouw, dan weer aangeeft dat het gebrek aan medicijnen u ertoe dwong het land te verlaten, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan geloofwaardigheid inboet.

Bovendien kunnen uw verklaringen over het profiel van uw ex-vrouw als anti-overheidsgezinde niet overtuigen. Zo reisde uw ex-partner - de voorgehouden aanleiding van uw problemen - niet mee naar België. Sterker nog, ze is nog steeds woonachtig in Venezuela en werkt bovendien - net als uw jongste zus - nog steeds binnen dezelfde overheidsinstelling (CGVS, pp. 10-11). Wanneer u wordt gevraagd waarom uw ex-partner ondanks alle problemen en dreigementen nog steeds werkzaam is voor het Venezolaanse onroerend goedregister, legt u uit dat zij niet anders kan. U stelt dat uw ex-vrouw verplicht wordt om voor de overheid te werken en dat ze gezien haar leeftijd, 50 jaar, nergens anders aan de slag zal kunnen (CGVS, p. 15). Het houdt evenwel geen steek dat de overheid er voor zou kiezen om iemand die zich profileert als anti-overheidsgezin toch haar job te laten behouden, louter en alleen gezien haar leeftijd. Wanneer u daarom nogmaals wordt gevraagd waarom uw ex-partner nog steeds voor de overheid werkt terwijl zij de Venezolaanse regering weigert te steunen, antwoordt u dat zij in het oog wordt gehouden en dat ze een stempel heeft (CGVS, p. 15). Ook uw zoon stelt dat zijn moeder in het oog wordt gehouden wordt (CGVS T.A., p. 9). U klaart niet uit waarom de Venezolaanse overheid een op de werkvloer dissidente medewerker toch in dienst houdt. Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud nog eens wordt gewezen op het feit dat uw ex-partner ondanks haar problemen nog steeds in Venezuela woont en werkt, geeft u aan dat er niet genoeg geld beschikbaar was, dat een paspoort kopen erg duur is en dat uw ex-echtgenote geseind staat en door de colectivos wordt gevolgd (CGVS, pp. 17-18).

Dat u telkens weer een nieuwe uitleg geeft, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven komt te staan. Bovendien heeft dit als gevolg dat ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake het sterke antiregeringssentiment van uw ex-partner ernstig in het gedrang komt.

Verder heeft uw ex-partner volgens uw zoon een 'carnet de la patria' (vaderlandskaart; CGVS T.A., p. 7), waarmee ook allerhande voordelen op vlak van onder meer voeding en energie kan worden genoten, en neemt zijn moeder nog steeds deel aan (verplicht gestelde) overheidsactiviteiten (CGVS T.A., p. 9). Dit is niet aannemelijk in het licht van de verklaring dat zij dermate oppositiegezin zou zijn dat zij ten overstaan van haar collega's en de SEBIN weigert de Venezolaanse overheid te steunen. Dit heeft als gevolg dat er wederom afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over het profiel van uw ex-vrouw als antioverheidsgezinde.

U verklaart nog dat de SEBIN op 9 juli 2018 een bezoek bracht aan de werkplaats van uw ex-vrouw en uw zus. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat zij dit deden met het doel uw familie te viseren. Ze zouden immers van alle aanwezigen de persoonlijke bezittingen doorzocht hebben (CGVS, p. 12, p. 14). Hieruit kan dus geen nood aan bescherming afgeleid worden. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw ex-vrouw in de door u geschetste situatie, ten overstaan van al haar collega's en de SEBIN, zou hebben verklaard dat ze de Venezolaanse overheid niet langer wilde steunen (CGVS, p. 14). Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate.

Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u geschetste omstandigheden van het huisbezoek door de colectivos op 11 juli 2018.

Zo geeft u aan dat de colectivos al enkele maanden voor het huisbezoek aanwezig waren in uw wijk, huiszoekingen deden en bovendien op steun konden rekenen van enkele buurtbewoners (CGVS, pp. 15-16; CGVS T.A., p. 9). Nog vertellen u en uw zoon dat uw moeder jullie na het huisbezoek vertelde dat de colectivos op zoek waren naar jullie, dat zij vroegen waar jullie waren en dat ze jullie wilden vermoorden (CGVS, p. 13). Indien de colectivos daadwerkelijk jullie wijk onder controle hadden en naarstig naar u en uw familieleden op zoek waren teneinde jullie te kunnen doden, is het niet aannemelijk dat zij slechts één keer komen op een moment dat zowat elk tot doel gemaakt familielid niet thuis is. Voor een optimaal slagen van een dodelijke aanval is het immers van cruciaal belang dat er – naast voorafgaande observatie – op zijn minst geweten is wie er op welk moment van de dag in het huis aanwezig is. Dat hier in uw geval geen sprake van is, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de directe doodsdreiging van de colectivos in het gedrang komt.

Voorts voegt uw zoon toe aan zijn relaas dat de twee colectivos het huis doorzochten en op zoek waren naar compromitterend anti-overheidsmateriaal (CGVS T.A., p. 10). Ook u maakt gewag van een zoektocht naar compromitterend materiaal (CGVS, p. 16). De twee mannen zijn evenwel met lege handen vertrokken (CGVS T.A., p. 10). Dat de colectivos geen enkel anti-overheidsmateriaal in uw moeders woning aantreffen, zet bovendien de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw familieleden gezocht worden wegens antioverheidssentiment op losse schroeven.

Bovendien stelt u dat de colectivos tijdens hun vlucht op de garagepoort schoten als waarschuwing (CGVS, p.8; CGVS T.A., p. 8). U legt in dit verband foto's neer van het doorzochte huis en van de garagepoort in kwestie. Er kan uit de foto's van zowel het overhoop gehaalde huis als van de garagepoort echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de omstandigheden waardoor uw moeders woning overhoop werd gehaald, noch tot de omstandigheden waarin de garagepoort werd beschadigd. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet.

Voorts was volgens uw verklaringen dit huisbezoek de directe aanleiding voor u om met uw zoon en kleinzoon te vertrekken uit Venezuela. Bovendien is dit huisbezoek ook de reden dat uw dochter T.V., de moeder van M.A., in Venezuela geen vaste woon- of verblijfplaats heeft (CGVS, p. 13). Na het huisbezoek op 10 juli 2017 heeft uw familie evenwel niets meer van de colectivos vernomen (CGVS, p. 7, CGVS T.A., p. 5). Daarbij woont uw moeder nog altijd op hetzelfde adres (CGVS, p. 8; CGVS T.A., p. 5). Dat uw moeder sinds het eenmalige huisbezoek niets meer van de colectivos heeft vernomen en nog immer op hetzelfde adres verblijft, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw (klein)zoon bij terugkeer naar Venezuela direct het dodelijk slachtoffer zullen worden van diezelfde colectivos (CGVS, p. 18) opnieuw ernstig op de helling.

Ondanks dat er na het huisbezoek zich geen incidenten meer hebben voorgedaan, verklaart uw zoon dat de colectivos nog steeds rondrijden in de wijk van uw ouderlijk huis en dat zij het huis volgens zijn oma (uw moeder) in de gaten houden (CGVS T.A., p. 5). Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat de colectivos al enkele maanden voor de gebeurtenissen van juli 2018 aanwezig en op allerhande gebieden actief waren in uw wijk (CGVS, p. 15; CGVS T.A., p. 9) en dat zij ook bij andere wijkgenoten huiszoekingen deden (CGVS, pp. 15-16). U noch uw zoon hadden overigens contact of problemen met

de colectivos (CGVS, p. 15; CGVS T.A., p. 9). Noch in uw verklaringen, noch in die van uw zoon is er een concrete indicatie waaruit blijkt dat de colectivos zich in uw wijk bevonden met het doel uw familie in de gaten te houden. Bijgevolg volstaat de verwijzing naar de aanwezigheid van de colectivos in uw wijk in de stad Barquisimeto niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

U en uw zoon verklaren nog dat jullie niet beschikten over een carnet de la patria. Ook geven jullie aan dat jullie niet van plan zijn om zo een document aan te vragen (CGVS, p. 12; CGVS T.A., p. 7). U geeft aan dat de carnet mogelijkheden bood inzake toegang tot bijvoorbeeld voeding, maar merkt op dat er ook mogelijkheden waren om aan voedsel te geraken buiten de carnet de la patria om (CGVS, pp. 12). Dat u geen carnet de la patria zou hebben, en er geen zou willen aanvragen in de toekomst, is een bewering die bovendien niet strookt met het door u beiden geschetste profiel. Zo was u noch uw zoon nooit lid van een politieke partij, nam u nooit deel aan betogingen of manifestaties en zijn er evenmin familieleden politiek actief (CGVS, pp. 10-11; CGVS T.A., pp. 6-7). Dat u omwille van idealistische voorkeuren bij een eventuele terugkeer naar Venezuela geen carnet de la patria zou willen verwerven, is in deze een al te voorbarige uitspraak. Hoe het ook zij, het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen carnet de la patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/ gesubsidieerde programma's, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra beoordeling 15b).

Voorts stellen u en uw zoon dat jullie - u, uw zoon en uw kleinzoon - bij een eventuele terugkeer naar Venezuela worden gezien als vijand van de regering, dat jullie geseind staan en dat jullie door de Venezolaanse autoriteiten, de colectivos, de Colombiaanse guerrillabewegingen of door Hezbollah zullen worden opgespoord en gedood omdat jullie als familie ervan worden verdacht dat jullie niet trouw zijn aan het Venezolaanse regime (CGVS, pp. 5, 10, 12-13, 18; CGVS T.A., p. 10). Dat u voor het leven van uzelf en uw (klein)kind(eren) moet vrezen bij terugkeer naar Venezuela omwille van de problemen van uw ex-vrouw werd hierboven al als ongeloofwaardig beschouwd (cf. supra). Bovendien was u nooit aanwezig bij manifestaties of activiteiten van de oppositie (cf. supra). Voorts reisden u, uw zoon en uw kleinzoon probleemloos van Venezuela naar Peru (CGVS, p. 5). U concretiseert verder niet waarom nu precies de Venezolaanse autoriteiten u als vijandelijk zouden beschouwen. U hebt immers nooit problemen gehad met de Venezolaanse overheid (CGVS, pp. 5, 9-10; CGVS T.A., pp. 6-7). U maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat u omwille van uw reis naar het buitenland bij terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw familie - u, uw zoon en uw kleinzoon - bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zal worden gezien als regeringsvijand, is het evenmin aannemelijk dat de Venezolaanse grensautoriteiten de gegevens van u, uw zoon en uw kleinzoon zouden doorspelen aan de colectivos, de Colombiaanse guerrillabewegingen of door Hezbollah teneinde u op te sporen en te doden.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b

van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Voorts wijst u op de algemene sociale situatie (CGVS, pp. 9-10, 13). U concretiseert uw vrees door te stellen dat medicatie niet voldoende beschikbaar is in Venezuela en dat er mensen sterven door een medicijntekort (CGVS pp. 9-10). Nog voegt u hier aan toe dat u zelf lijdt aan een hoge bloeddruk en dat u evenmin aan voldoende medicijnen kon geraken (CGVS, pp. 9-10). Uw zoon merkt op dat hij in Venezuela stress zal ervaren door de algemene situatie en dat er gebrekkige medische voorzieningen zijn die zijn mogelijke stress niet zouden kunnen behandelen (CGVS, pp. 10-11). U en de voogd van M.A. merken daarnaast op dat M. in België een operatie aan zijn testikel(s) onderging (CGVS, p. 10; CGVS M.A., p. 3). Nergens in uw, uw zoons of uw kleinzoons administratief dossier blijkt evenwel dat jullie omwille van een medische aandoening gebonden zijn aan medicijnen (Vragenlijst bijzondere procedurele noden Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 8.742.937; Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ 8.742.940 en CGVS T.A., p. 11; en CGVS M.A., p. 3). Wat het medicijntekort betreft moet bovendien worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van eventuele toekomstige medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft jullie aangehaalde problemen met betrekking tot gebrekkige toegang tot voedsel (cf. infra) en openbaar vervoer (CGVS, p. 13; CGVS T.A., p. 8) en jullie vrees dat uw zoon en in het bijzonder uw kleinzoon het slachtoffer zullen worden van gebrekkig onderwijs (CGVS, p. 14; CGVS T.A., p. 5; CGVS M.A., p. 3) kan worden opgemerkt dat deze elementen geen verband houden met één van de criteria van de conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Daarnaast moet worden gesteld dat een algemene verwijzing naar de sociaaleconomische situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat er voor u, uw zoon of uw kleinzoon in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, hetgeen u heeft nagelaten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25

september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela gedurende 24 jaar werkte als supervisor in een suikerverwerkingsbedrijf (CGVS, p. 8), dat u voldoende geld verdiende en dat u behoorde tot de (hogere) middenklasse (CGVS, p. 13). Voorts woonde u na de scheiding in bij uw moeder in haar eigen woonst (CGVS, p. 8). Nog ontvangt uw moeder pensioengeld (CGVS, p. 11).

Al met al leidde u naar eigen zeggen een redelijk goed leven in Venezuela en blijkt uit uw verklaringen dat jullie met de familiale inkomsten tot aan de economische crisis eenvoudig konden rondkomen (CGVS, pp. 9-10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, uw zoon of uw kleinzoon, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

U, uw zoon en de voogd van uw kleinzoon riepen in dit verband de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela in en verwezen hierbij - zonder verwijzing naar enige concrete indicatie of gebeurtenis - naar het risico om bij terugkeer het slachtoffer te worden van criminaliteit en onveiligheid (CGVS, pp. 3, 13; CGVS T.A., p. 10; CGVS M.A., p. 3). Deze algemene opmerking volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De veiligheidssituatie in uw regio noopt evenmin tot de toekenning van internationale bescherming, zo blijkt hieronder.

Wel gaf uw zoon aan dat hij in het verleden eenmalig het slachtoffer was van een willekeurige gewapende overval wanneer hij met zijn vrienden van school kwam (CGVS T.A., p. 4). Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hij niet als persoon geïdendeerd werd, en evenmin dat hij nog problemen kende als gevolg van deze gebeurtenis (CGVS T.A., pp. 4-5). Bijgevolg moet besloten worden dat dit incident slechts een trieste illustratie is van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, die evenwel niet noopt tot de toekenning van internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdendeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De xenofobe of racistische reacties die u in Peru ervaarde (CGVS, pp. 3-4; CGVS T.A., pp. 3, 11; CGVS M.A., p. 4) zijn – hoe verwerpelijk ook – niet relevant bij deze beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Gezien u over de Venezolaanse nationaliteit beschikt moet de

beoordeling immers ten opzichte van Venezuela gebeuren. Daarnaast zijn xenofobe of racistische reacties onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De twee anti-Venezolaanse pamfletten uit Peru hebben geen betrekking op uw situatie, noch op die van uw zoon of kleinzoon, en kunnen dus geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

De door u voorgelegde identiteitskaart en het rijbewijs alsook T.A.'s identiteitsbewijs en M.A.'s geboorteakte leveren hoogstens een indicatie op van jullie identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het tewerkstellingsattest van uw ex-vrouw wijst enkel op haar - nog immer huidige - baan bij de Venezolaanse overheid. Ook dit staat niet ter discussie. De reistoestemming in verband met uw kleinzoon M.A. en de drie vliegtickets staven enkel de reisroute van uzelf, uw zoon en uw kleinzoon. Er kan uit deze documenten echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd".

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 21 september 2019 een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers verwijzen tevens naar artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag).

Verzoekers halen "het standpunt van UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016" aan en verwijzen naar "Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions" van 2 december 2016, waarin een aantal belangrijke principes naar voor geschoven worden voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging in een context zoals deze van Venezuela.

Verzoekers stellen dat de situatie in Venezuela "zeer complex" is en "wordt gekenmerkt door mensenrechten op grote schaal", dat zowel "burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden", en dat deze mensenrechtenschendingen het gevolg zijn van een politiek beleid en grotendeels begaan worden door een deel van de staat.

Tevens merken verzoekers op dat paramilitaire en criminele bendes geweld plegen tegen burgers en dat deze een link hebben met de staat en de achterliggende politiek. Verzoekers wijzen erop dat mensenrechtenschendingen verschillende vormen kunnen aannemen: "gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel." Verzoekers wijzen op

objectieve landeninformatie als bronnen van de VN en het IACHR, zoals aangehaald in het verzoekschrift, en voeren aan dat deze aantonen dat *“burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens voorspellingen enkel zal verergeren”*.

Verzoekers bespreken de veiligheidssituatie in Venezuela en benadrukken het geweld, de *“verschillende bendes, paramilitaire groeperingen”*, de colectivos, de criminele bendes, de drugsbendes, de risico's voor wie zich kritisch uit ten aanzien van het regime en de straffeloosheid. Zij verwijzen hierbij naar objectieve bronnen (COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* van 29 april 2018 (update); COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019; IACHR Inter-American Commission on Human Rights *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van 31 december 2017; OFPRA *“Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires”* van 22 november 2016; HRW *“Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela”* van 29 november 2017; UN Human Rights Office of the high commissioner *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018; UN News Service *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’”* van 22 juni 2018).

Verzoekers gaan in op de economische en sociale rechten in Venezuela en menen dat de bevolking er niet meer in slaagt *“te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”*. Ze wijzen in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten *“door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”* (UN Human Rights Office of the high commissioner *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018; IACHR Inter-American Commission on Human Rights *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van 31 december 2017). Verzoekers stellen nog dat *“uit informatie van de VN blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden”* (UN Human Rights Office of the high commissioner *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018).

Verzoekers menen dat *“[h]et feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg [staat]”*. Volgens hen *“dient geen gedifferentieerd risico aangetoond te worden”*. Zij stellen *“dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie”* en dat niemand gespaard blijft van *“de socioeconomische situatie [...] behalve een kleine groep gepriviligeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid”*. Zij voeren aan dat *“volgens UNHCR voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond [is]”*.

Verzoekers wijzen op de prospectieve beoordeling van de vrees voor vervolging en klagen aan dat de commissaris-generaal onvoldoende *“de vrees naar de toekomst toe”* heeft onderzocht.

Volgens verzoekers is er een *“link met conventiegrond”*, gezien er in Venezuela sprake is van *“afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg mensenrechtenschending op grote schaal waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is”*, waarbij *“het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat”*. Verzoekers halen het rapport van ICG *“Misery as Strategy: The human cost of conflict”* van mei 2018 aan.

Verzoekers halen het intern vluchtalternatief aan, hierbij verwijzend naar de UNHCR procedureguides, en betogen dat, gelet op de COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* van 29 april 2018, dat het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis treft en dat dus geen intern vluchtalternatief kan worden toegepast.

Verzoekers geven vervolgens een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid, de verklaringen, de documenten, de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij verweernota van 7 oktober 2019 voegt verweerder de COI Focus “*Le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekers verklaren dat ze bij terugkeer naar Venezuela vrezen te worden gedood door *colectivos* of criminelen omdat B. – respectievelijk de ex-vrouw van eerste verzoeker, de moeder van tweede verzoeker en de grootmoeder van derde verzoeker – als niet-overheidsgezinde voor de Venezolaanse overheid werkt (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juni 2019 van eerste verzoeker T.R. (hierna: notities T.R.), p. 12; notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juni 2019 van tweede verzoeker T.A. (hierna: notities T.A.), p. 8; notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juni 2019 van derde verzoeker M.A. (hierna: notities M.A.), p. 4). Verzoekers halen tevens de veiligheidssituatie in Venezuela en socio-economische problemen aan (notities T.R., p. 3, p. 9-10, p. 13; notities T.A., p. 10, p. 11; notities M.A., p. 3).

2.4.2. Vooreerst wordt verzoekers hun voorgehouden vrees voor vervolging gerelativeerd door de vaststelling dat verzoekers pas op 19 november 2018 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend nadat ze reeds op 17 oktober 2018 in België waren aangekomen en er meer dan één maand hebben verbleven. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient, zeker indien het de bedoeling was om te vluchten uit hun land omwille van vervolging. Het feit dat verzoekers zo lang wachtten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en ondergraaft de waarachtigheid van de door hen geschetste vervolging. Dit blijkt tevens uit de verklaringen van eerste verzoeker T.R. die stelde dat hij de bedoeling had om slechts een tijdje in België te blijven en vervolgens pas op aanraden van zijn dochter toch een verzoek om internationale bescherming indiende (notities T.R., p. 6).

2.4.3. Voorts maken verzoekers het voorgehouden anti-overheidsgezinde profiel van B. – respectievelijk de ex-vrouw van eerste verzoeker, de moeder van tweede verzoeker en de grootmoeder van derde verzoeker – en dus de kern van hun vluchtrelaas niet aannemelijk. Zo kan niet worden ingezien – noch lichten verzoekers aannemelijk en eenduidig toe – waarom B. nog steeds voor de overheid werkt terwijl zij de Venezolaanse regering weigert te steunen, laat staan waarom de Venezolaanse overheid een op de werkvloer dissidente medewerkster toch in dienst zou houden (notities T.R., p. 10-11, p. 15, p. 17-18; notities T.A., p. 9). De vaststelling dat B. – op grond van wiens profiel verzoekers vrezen te worden

gedood in Venezuela – nog steeds in Venezuela woont en er werkt voor de overheid en dat verzoekers (wijzigende) uitleg hiervoor niet aannemelijk is, ondergraaft de geloofwaardigheid van het voorgehouden anti-regeringsgezinde profiel van B. en bijgevolg ook van verzoekers hun asielrelaas. Het anti-overheidsgezinde profiel van B. wordt verder ondergraven door de vaststelling dat B. die over een *carnet de la patria* beschikt, nog steeds deelneemt aan (verplichte) overheidsactiviteiten (notities T.A., p. 7, p. 9). Wat betreft het bezoek dat de SEBIN op 9 juli 2018 bracht aan de werkplaats van B., is gelet op voorgaande dan ook geenszins aannemelijk dat B. gedurende dit bezoek ten overstaan van haar collega's en de SEBIN zou verklaard hebben dat ze de Venezolaanse overheid niet langer wilde steunen (notities T.R., p. 14). Hoe dan ook blijkt nergens uit de verklaringen van eerste verzoeker T.R. dat zij dit deden met de bedoeling om verzoekers familie te viseren, doch dat de SEBIN louter de persoonlijke bezittingen van alle aanwezigen heeft doorzocht (notities T.R., p. 12, p. 14).

2.4.4. Gezien geen geloof wordt gehecht aan de anti-regeringsgezinde houding van B. tijdens het bezoek van de SEBIN aan haar werk, wordt evenmin geloof gehecht aan de verklaring van eerste verzoeker T.R. dat de *colectivos* de dag erna hun huis bezochten om de familie te intimideren en wraak te nemen voor wat was gebeurd (*“Ze vielen het huis binnen op 10 juli. Wat was de bedoeling van de inval? Wat wilden ze bereiken?”*, *“Ze wilden ons intimideren. Ze wilden de familie angst inboezemen. Wraak nemen voor wat er de dag ervoor was gebeurd. Godzijdank waren we toen niet thuis.”*, notities T.R., p. 16).

2.4.5. De geloofwaardigheid van de bewering dat de *colectivos* B. en haar familie, met name verzoekers, zouden viseren omwille van B.'s anti-regeringsgezinde houding wordt verder ondermijnd nu niet kan worden ingezien dat de *colectivos*, die volgens verzoekers' verklaringen al enkele maanden voor het huisbezoek in de wijk aanwezig waren, er huiszoekingen uitvoerden en op steun kon rekenen van de bevolking (notities T.R., p. 15-16; notities T.A., p. 9), slechts eenmalig hun huis zouden bezoeken en dat op een moment dat geen enkel tot doel gemaakt familielid thuis was (notities T.R., p. 7; notities T.A., p. 5). In dit verband kan worden opgemerkt dat verzoekers aangaven dat de *colectivos* het huis doorzochten op zoek naar compromitterend anti-overheidsmateriaal, doch met lege handen vertrokken (notities T.R., p. 16; notities T.A., p. 10). Het gegeven dat de *colectivos* geen anti-overheidsmateriaal in de woning van de moeder van eerste verzoeker aantroffen, bevestigt enerzijds de ongeloofwaardigheid van B.'s anti-overheidsgezinde houding en ondergraaft anderzijds de bewering dat verzoekers familieleden tot op heden nog gezocht zouden worden wegens anti-overheidssentiment. Dit blijkt tevens nu de moeder van eerste verzoeker T.R. nog steeds op hetzelfde adres woont (notities T.R., p. 8; notities T.A., p. 5) en dat deze sinds het eenmalige huisbezoek niets meer heeft vernomen van de *colectivos* (notities T.R., p. 7; notities T.A., p. 5). Bovendien dient te worden herhaald dat verzoeker naliel bescherming te vragen in België toen hij hiertoe de kans had. Gelet op voorgaande is niet geloofwaardig dat verzoekers' familie gevisieerd werden door de *colectivos* omwille van de anti-regeringsgezinde houding van B., noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela hierom problemen zouden kennen.

2.4.6. Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen dat de *colectivos* al enkele maanden voor de vermeende gebeurtenissen van juli 2018 aanwezig waren in de wijk, er de controle hadden en ook bij andere wijkgenoten huiszoekingen deden (notities T.R., p. 15-16; notities T.A., p. 9) en dat noch eerste verzoeker, noch tweede verzoeker contact of problemen hadden met de *colectivos* (notities T.R., p. 15; notities T.A., p. 9). Verzoekers tonen niet aan dat zij persoonlijk gevisieerd werden door de *colectivos*, laat staan dat de *colectivos* zich in hun wijk bevonden met het doel hun familie in de gaten te houden.

2.4.7. Verzoekers gaven voorts aan dat de *colectivos* tijdens hun vlucht op de garagepoort schoten als waarschuwing (notities T.R., p. 13; notities T.A., p. 8) en leggen in dit verband foto's neer van het doorzochte huis en van de garagepoort in kwestie. Deze eenvoudige, ongedateerde foto's van zowel het overhoop gehaalde huis als van de garagepoort kunnen echter de omstandigheden waarin verzoekers moeders woning overhoop werd gehaald, noch de omstandigheden waarin de garagepoort werd beschadigd, aantonen. Ze herstellen de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas dus niet.

2.4.8. Waar verzoekers stellen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela worden gezien als vijand van de regering, dat ze geseind staan en dat ze door de Venezolaanse autoriteiten, de *colectivos*, de Colombiaanse guerrillabewegingen of door Hezbollah zullen worden opgespoord en gedood omdat ze als familie ervan worden verdacht dat ze niet trouw zijn aan het Venezolaanse regime (notities T.R., p. 5, p. 10, p. 12-13, p. 18; notities T.A., p. 10), herneemt de Raad dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is zodat niet aannemelijk is dat ze bij terugkeer zouden gedood worden omdat ze als vijand van de regering worden gezien. Bovendien merkt de Raad op dat kan worden aangenomen dat

verzoekers bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zullen worden over hun activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en door verwerende partij toegevoegd bij verweernota van 7 oktober 2019 (COI Focus “*Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van verzoekers hun verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel hebben. Evenmin blijkt uit hun verklaringen dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden, wel integendeel. Zo stelden eerste verzoeker T.R. en tweede verzoeker T.A. dat zij nooit politiek actief waren, dat niemand in hun familie politiek actief was en dat zij nooit deelnamen aan manifestaties of activiteiten van de oppositie (notities T.R., p. 10-11; notities T.A., p. 6-7). Daarnaast ondervonden verzoekers geen problemen bij het verkrijgen van hun paspoorten, noch bij het legaal uitreizen van Venezuela (notities T.R., p. 5; notities T.A., p. 4). Verzoekers gaven voorts aan nooit problemen te hebben gehad met de Venezolaanse overheid (notities T.R., p. 5, p. 9-10; notities T.A., p. 6-7). Verzoekers maken bijgevolg niet concreet aannemelijk dat ze omwille van hun reis naar het buitenland bij terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4.9. Wat betreft de verklaringen van eerste verzoeker T.R. en tweede verzoeker T.A. dat zij niet beschikten over een *carnet de la patria* en er ook geen zouden aanvragen in de toekomst (notities T.R., p. 11-12; notities T.A., p. 7) dient opgemerkt dat het feit dat verzoekers als gevolg van hun bewuste keuze om geen *carnet de la patria* aan te vragen geen toegang hebben tot bepaalde sociale en/of gesubsidieerde programma's in het geval van verzoekers onvoldoende ernstig is om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit verzoekers' verklaringen blijkt immers niet dat verzoekers in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling loopt (zie *infra*).

2.4.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat de commissaris-generaal onvoldoende “*de vrees naar de toekomst toe*” heeft onderzocht, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers niet aannemelijk maken ooit problemen te hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten, laat staan dat zij aantonen in de toekomst dan wel problemen te kennen. Integendeel, uit hun probleemloos vertrek met hun eigen paspoort uit Venezuela kan enkel worden afgeleid dat verzoekers geenszins in de negatieve aandacht van de autoriteiten staan.

2.4.11. Waar verzoekers de algemene veiligheidssituatie aanhalen, alsook de algemene socio-economische situatie in Venezuela, hierbij verwijzend naar hun gezondheidsproblemen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.12. De door verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De twee anti-Venezolaanse pamfletten uit Peru hebben geen betrekking op verzoekers' persoonlijke situatie. De identiteitskaart en het rijbewijs van eerste verzoeker T.R., alsook T.A.'s identiteitsbewijs en M.A.'s geboorteakte tonen verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst aan, wat niet wordt betwist. Het tewerkstellingsattest van B. staat enkel haar - huidige - baan bij de Venezolaanse overheid, wat niet betwist wordt. Evenwel kan haar tewerkstelling bij de overheid haar anti-regeringsgezin profiel geenszins aantonen, integendeel. De reistoestemming in verband met derde verzoeker M.A. en de drie vliegtickets staven enkel de reisroute van verzoekers.

2.4.13. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht en het

uiteenzetten van algemene informatie, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M'Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen ze dat de bevolking er niet meer in slaagt “te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”. Ze wijzen in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten “door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie” (UN Human Rights Office of the high commissioner “Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018; IACHR Inter-American Commission on Human Rights “Situation of Human Rights in Venezuela” van 31 december 2017). Verzoekers stellen nog dat “uit informatie van de VN blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden” (UN Human Rights Office of the high commissioner “Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018).

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partijen medische problemen hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen voeren aan dat het niveau van het onderwijs in Venezuela gebrekkig is. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* van verzoeker. Verzoekende partijen lichten dit ook niet toe.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij een kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling

te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. Zo blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker T.R. dat hij in Venezuela gedurende 24 jaar werkte als supervisor in een suikerverwerkingsbedrijf (notities T.R., p. 8), dat hij voldoende geld verdiende en dat hij behoorde tot de (hogere) middenklasse (notities T.R., p. 13). Voorts woonde eerste verzoeker T.R. na de scheiding in bij zijn moeder in haar eigen woonst (notities T.R., p. 8). Bovendien stelde hij dat zijn moeder pensioengeld ontvangt (notities T.R., p. 11). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat eerste verzoeker T.R., tweede verzoeker T.A. (zijn zoon) of derde verzoeker M.A. (zijn kleinzoon) in geval van terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vrezen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat niemand gespaard blijft van "*de socioeconomische situatie [...] behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid*", is dit een loutere bewering nu verzoekers hoe dan ook niet in extreme armoede of materiële deprivatie leefden.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019).

Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK